

[Busch-Jensen.]

ster nævnte særlig, at der var et Hensyn at tage til Statens Sikkerhed, men Ministeren tilføjede, at efter at man nu er kommet ind i roligere Forhold, synes der ingen politimæssige Betæneligheder at være ved at løslade nogle af de Arrestanter, der kan betegnes som mindre farlige sigtede. Det er muligt, men Spørgsmaalet bliver da, hvorledes man skal afgøre, hvilke sigtede der skal anses for mindre farlige. Lovforslagets Ord giver ikke nogen Vejledning for dem, der skal træffe Afgørelsen.

Efter Bemærkningerne til Lovforslaget og den højtærede Ministers Forelæggelse i dette høje Ting begrundes Lovforslagets Fremsættelse med, at Fængslerne er overfyldt, og at Forholdene nu, da Vinteren staar for Døren, vil kunne udvikle sig saa uheldigt, at det ikke bliver forsvarligt at opretholde Fængslingerne i det lovbestemte Omfang. I den førstnævnte Henseende oplyste den højtærede Minister, at den 24. November hensad der i Fængslerne 10 846 politiske Fanger, deraf i Varetægt 9 579, og at der desuden som sigtede eller domfældte for almindelige borgerlige Forbrydelser hensad saa mange, at det samlede Antal af Varetægtsfanger og Strafaftsonere var ca. 17 000. Den højtærede Minister tilføjede, at da vore Fængsler kun er beregnet til en Belastning af ca. 5 000 Fanger, vil enhver sikkert kunne forstaa, at Forholdene i Fængslerne er meget vanskelige. Jeg er nu ikke ganske klar over Betydningen af disse Bemærkninger, om de er saaledes at forstaa, at vore normale Varetægtsarrestere og Straffeanstalter er beregnet til at huse 5 000 Fanger. Er dette Tilfældet, synes det mig, at Tallene ikke giver det rigtige Billede af Forholdene, for foruden i de normale Arrestere og Fængsler sidder der jo nu i København Fanger paa Sundholm og maaske ogsaa andre Steder, og uden for København er Faarhus-Lejren og vel ogsaa andre store Lejre taget i Brug baade som Varetægtsarrest og til Straffasoning. Jeg er altsaa ikke paa det rene med, om Sammenstillingen af de to Tal: 17 000 Fanger i Dag og en Kapacitet paa 5 000 Fanger, giver det rigtige Billede eller tiltrænger en væsentlig Korrektion, og herom vil jeg derfor gerne bede den højtærede Minister give Oplysning.

Som den højtærede Minister kort bemærkede, er Bestemmelsen i Retsplejelovstillæggets § 5 om den ubetingede Anvendelse af Varetægtsarrest begrundet bl. a. med Hensynet til Statens Sikkerhed, og man maa vel tilføje: ogsaa med Hensynet til Borgerens Sikkerhed og med Hensynet til Roen i

Landet, fordi Løsladelse af Landsforrædere ofte — og med Rette — vilde virke forargeligt og kunde medføre Uro. Forholdet var jo det, at vi ved Tyskernes Kapitulation havde at gøre med et stort Antal Forbrydere af en Farlighed, som vi ikke tidligere havde været udsat for. Der var imellem dem Forbrydere, der var instrueret om og beredt paa fortsat at virke med Mord og Terror. Naar vi ikke har mærket mere til „Varulve“, end Tilfældet har været, skyldes det jo nok bl. a. den Omstændighed, at der straks blev iværksat Internering og Fængsling i saa stort et Omfang, som det skete. Derved blev maaske de fleste af Forbryderne forhindret i at træde i Virksomhed, og deres nedgravede Lagre af Vaaben og Sprængstoffer kunde findes frem og gøres uskadelige, før der blev gjort Brug af dem. Men man kan ikke derfor sige, at der nu ikke mere er Grund til Ængstelse. Vi ved f. Eks. ikke, om alle de nedgravede Lagre er fundet endnu, og vi maa jo regne med, at der stadig er et betydeligt Antal Hipofolk og andre farlige Forbrydere paa fri Fod. At skaffe dem Hjælpere ved at løslade tilsyneladende ufarlige Arrestanter, saa længe vi ikke er kommet igennem Sagerne politimæssige Behandling, forekommer mig med et mildt Udtryk mindre vel overvejet.

Det staar altsaa for os hen som uvist, om Tiden nu er inde til at ændre Bestemmelsen i Retsplejelovstillæggets § 5. Det foreliggende Forslag gaar ud paa den Ændring, at Fængslingen kan hæves, naar det under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder findes forsvarligt, at den fængslede løslades. I Bemærkningerne til Forslaget gøres det gældende, at det har vist sig, at Regelen om ubetinget Fængsling virker for stift i Tilfælde f. Eks., hvor det er tvivlsomt, om Tiltale vil blive rejst, eller hvor Hensyn til den sigtedes Alder eller Helbred afgørende taler for Løsladelse, og hedder det videre, i øvrigt naar Sagen foreligger tilstrækkelig oplyst og der ingen Betæneligheder skønnes at være forbundet med Løsladelsen. Det Skøn, som der her er Tale om, vil det jo paaahvile enten Anklagemyndigheden eller vedkommende Dommer at udøve, men det staar for mig, efter det, som jeg allerede har sagt, som uvist, om Sagerne allerede er saadan oplyst, at det er forsvarligt at paalægge Dommere og Anklagemyndighed det Skøn, med det Ansvar, som følger med en forkert Bedømmelse af, hvor farlig en sigtet i Virkeligheden er. Der er altsaa for mig ingen Tvivl om, at Lovforslaget ikke kan antages i den foreliggende Redaktion. De Hensyn, som har